

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput IV. Remedia vanæ gloriæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

cellentiam operis; inaniter gloriosus, excellentiam fama & gloriae.

31 Quia verò S. Thomam n. 27. audivimus designantem casus, in quibus inanis gloria peccatum est mortale, non abs re erit doctrinam ipsius exemplis illustrare. Primum casum designavit, cum quis gloriatur de falso aliquo, quod contrariatur divinae reverentiae. Peccant enim mortaliter, qui ex falsis novisque opinionibus contra fidem, vel bonos mores gloriam captant; vel gloriae suae, vel sui instituti desiderio docent aliquid ad fidem Catholicam pertinere, quod Ecclesiae auctoritate nondum declaratum est tale.

32 Secundum casum, cum quis praefert testimonium hominum testimonio Dei. Exemplum est in haereticis, & quibuslibet prava opinionum Auctoribus, Doctoribus, vel Praedicatoribus, qui propositiones haereticas, vel haereticas proximas, erroneas, scandalosas, perniciosas, aut piam aurium offensivas, Ecclesiam licet, seu Romano Pontifice, vel Episcopo jubente, rejurare renuunt, vel retractare, ne fama & gloriae jacturam vel diminutionem patiantur. Necnon in iis qui necessarium virtutis officium praetermittunt, Deo ad perfectioris vitae genus interius vocanti obedire nolunt, ne vituperentur ab hominibus. Diligunt enim gloriam hominum, magis quam Dei.

33 Tertium casum esse dixit, dum intentionem suam quis refert ad gloriam, tamquam ad ultimum finem. . . pro quo consequendo non praetermittit facere etiam quae sunt contra Deum. Exempli gratia, quando quis fornicationem committit cum ea, quae minatur se diffamaturam ipsum, tamquam sollicitantem, vel violentum stupratorem, nisi consentiat. Vel dum Theologus aut Confessarius imperitus, vel semidoctus, ad difficiles casus conscientiae, doctioribus inconfutis, resolutorie respondet, ne imperitus vel minus doctus videatur. De similibus Augustinus l. 10. Confess. c. 36. Deum alloquens dicit: Qui laudari vult ab hominibus, vituperante te, non defendetur ab hominibus, judicante te, nec eripietur, damnante te.

CAPUT IV.

Remedia vana gloriae.

34 NE ergo efficiamur inanis gloriae cupidi, illius vanitatem consideremus, operumque nostrorum defectus tam multos, tamque frequentes (etsi nobis plerumque ignotos) ut Isaïas dicat c. 64. quod facti sumus ut immundi omnes nos, & quasi pannus menstruatae universae justitiae nostrae. Et, ut in nobis esset aliquid boni, Dei munus esse, ipsi proinde, non nobis tribuendum. Consideremus etiam quam fatuum sit aeternae gloriae praemio frustrare se pro vana gloriola. Quam ut fugeremus, fugiendam verbis factique Christus docuit, dum miracula sua, suaeque Transfigurationis glo-

riam celari iussit. Ne autem bene operantibus irrepat, avertendi sunt oculi ab operibus bonis, & in defectus nostros, atque peccata reflectendi, & ad multum, valdeque multum quod nobis deest ad Christianam vitam perfectionem, primitivam & maximi mandati implementationem. Denique scriptum esse Pl. 52. Deus confringet ossa eorum, qui hominibus placent. Parvi enim verò animi sunt, magnanimitate e contra, qui de honoribus & laudibus hominum non latantur, ut Augustinus dicit epist. 22. aliis 64. hisce verbis: Magnam est de honoribus & laudibus hominum non letari, sed & omnem pompam inanem praedidit, & si quid inde necessarium retinetur, id tantum ad utilitatem honorantium salvemque conferre. Non enim frustra dictum est: Deus confringet ossa hominum placere volentium. Quid enim languidius, quid tam sine stabilitate & fortitudine (quod ossa significant) quam homo, quem male loquentium lingua debilitat; cum sciat falsa esse quae dicuntur, & cuius rei dolere nullo modo animae viscera dilamaret, si non amor laudis ossa ejus confringeret. Non hostis vires sentit, nisi qui ei bellum indixerit: quia si cuiquam facile est laude carere, dum denegatur, difficile est eam non delectari cum offertur. Et tamen tanta mentis in Deum debet esse suspensio, ut, si non merito laudemur, corrigamus eos quos possumus, ne arbitremur aut in nobis esse quod non est, aut nostrum esse quod Dei est, aut ea laudent, quae, quamvis non desint nobis, aut etiam supersint, nequam tamen sunt laudabilia, velut sunt bona omnia, quae vel cum pecoribus habemus communia, vel cum impiis hominibus. Si autem merito laudamur propter Deum, gratulemur eis quibus placet verum bonum, non tamen nobis, quia placemus hominibus; sed si coram Deo tales sumus, quales nos esse credunt, & non tribuitur nobis, sed Deo, cuius dona sunt omnia, quae vere meritoque laudantur. Hac mihi ipse canto quotidie, vel potius ille cuius salutaria praecepta sunt, quocumque sive in divinis lectionibus inveniuntur, sive qua intrinsecus animo suggeruntur, & tamen vehementer cum adversario dimicans, saepe ab eo vulnere capio, cum delectationem oblata laudis mihi auferre non possum.

CAPUT V.

Filia vana gloriae.

35 TAMETHI vana gloria filia sit superbia; & ipsa tamen suas habet filias. Septem enumerat D. Gregorius 31. Moral. 31. videlicet inobedientiam, jactantiam, hypocrisim, contentionem, pertinaciam, discordiam, & novitatum praesumptionem. Quibus addi possunt superbia, tumor mentis, & curiositas.

Inobedientia formalis, est peccatum quo violatur praeceptum Superioris ex contemptu, sive quia praeceptum est. Ita S. Thomas 2. 2. q. 105. a. 1. addens, quod cum facit homo aliquid